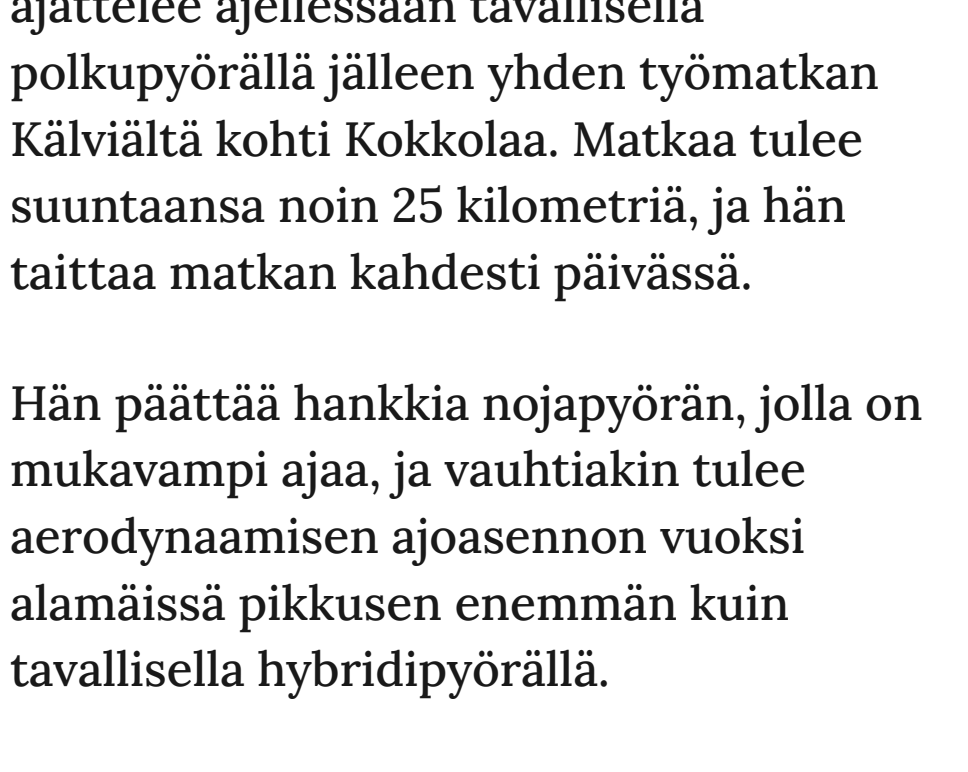
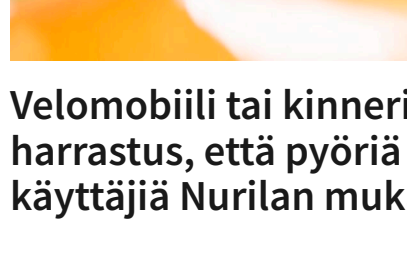

"Tuo on laitton peli!", huusi pappa autonsa ikkunasta – Kälviäläinen Sauli Nurila polkee täysin laillisella velomobiililla joka päivä töihin Kokkolaan

Kristiina Markkanen

Keskipohjanmaa

To 20.7.2023 klo 9:14 | Päivitetty: To 20.7.2023 klo 9:17

Velomobiili tai kinneri on sen verran kallis ja outo harrastus, että pyöriä on Suomessa alle sata ja käyttäjiä Nurilan mukaan 60-70. Kuva: Anni Ågren

– Tarttis päästä nopeampaa, Sauli Nurila ajattelee ajellessaan tavallisella polkupyörällä jälleen yhden työmatkan Kälviältä kohti Kokkola. Matkaa tulee suuntaansa noin 25 kilometriä, ja hän taittaa matkan kahdesti päivässä.

Hän päättää hankkia nojapyörän, jolla on mukavampi ajaa, ja vauhtiakin tulee aerodynaamisen ajoasennon vuoksi alamäissä pikkusen enemmän kuin tavallisella hybridipyörällä.

Sitten hän saa idean: Velomobiililla, suomeksi kinnerillä, voisi päästä jopa 50 kilometrin tuntivauhtiin. Työmatka Kokkolaan sujahtaisi parhaassa tapauksessa puolessa tunnissa.

MAINOS - juttu jatkuu mainoksen jälkeen

MAINOS - mainos päättyy

Hän tarvitsee kinnerin.

Päätös kinnerin hankkimisesta syntyi jo 2016. Nyt hänen pihallaan on kaksi outoa oranssinväristä kulkupeliä.

Mikä ihme on velomobiili? Oikeastaan aika nerokas peli. Se on polkupyörä, siis täysin laillinen, eikä sen ajamiseen tarvita minkäänlaisia lupia. Sillä saa ajaa sekä kevyenliikenteenväylällä että ajokaistalla, tai pientareella.

Oranssin pötkylän muotoilun idea on, että se kuluttaa vähän energiaa jolloin samalla energialla pääsee pidemmälle, ei välttämättä nopeammin.

MAINOS - juttu jatkuu mainoksen jälkeen

MAINOS - mainos päättyy

Se on ekologinen, puhdasta energiaa käyttävä, edullinen ja turvallinenkin tapa taittaa työmatkaa.

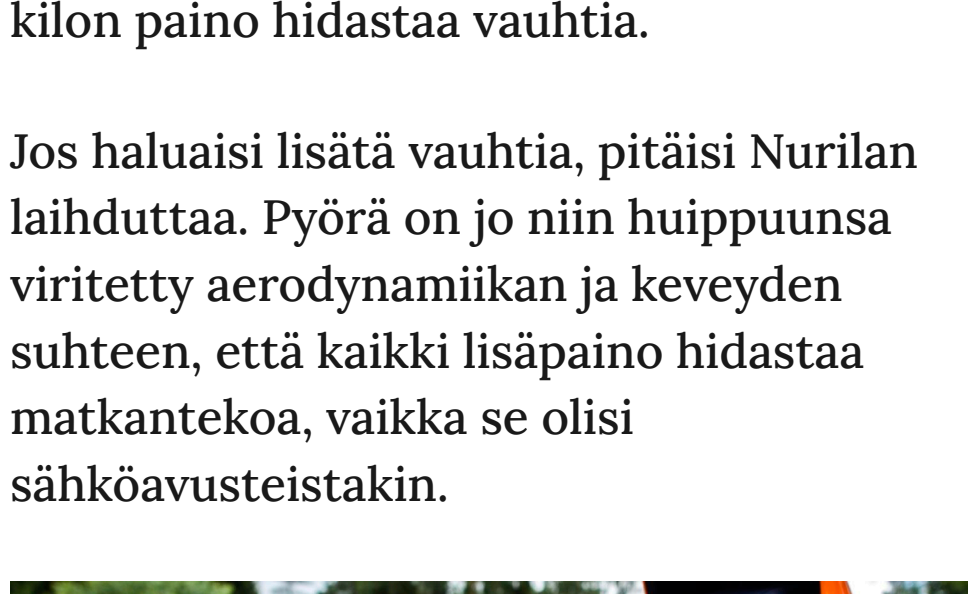
Edullisuus tosin on suhteellista. Nurila sijoitti ensimmäiseen kinneriinsä enemmän rahaa kuin moni laittaa autoonsa. Harvinainen polkupyörä maksaa noin 10 000 euroa.

– Rouva on sanonut, että näitä ei tarvita meille enää lisää.

– Ja itsekin olen sitä mieltä, että kaksi on hyvä. Nelipyöräinen on se, jonka tarvitsen työmatkoihin, kaupassakäyntiin ja lasten kuljettamiseen. Ja toi toinen on sitten se, jonka mää vaan haluan.

MAINOS - juttu jatkuu mainoksen jälkeen

MAINOS - mainos päättyy

Kinnerit ovat Sauli Nurilan silmäteriä: Oikeanpuoleinen on se, jota hän tarvitsee ja vasemmanpuoleinen on se, jonka hän haluaa muuten vaan. Kuva: Anni Ågren

Nurila esittelee kinnereiden erilaisia ominaisuuksia. Molemmat ovat vajaat kolme metriä pitkiä ja noin 80 sentin levyisiä. Niissä on kaikki, mitä pyörässä kuuluukin olla: polkimet, vaihteet, ajovalot, jarrut, töötti. Töötti tosin kuulostaa enemmän auton töötilä, sillä kun on tarkoitus saavuttaa autoilijoiden huomio.

Vain pakki puuttuu.

Lisäksi isommassa pyörässä on takapenkki lapselle sekä tilaa ruokakasseille tai retkeilyvarusteille.

Pienempään, kolmipyöräiseen, nopeammin kulkevaan kinneriinkin mahtuu taakse reppu tai pieni kassi. Mutta paino tietysti vaikuttaa vauhtiin eli jos haluaa päästä mahdollisimman lujaa, täytyy ylimääräiset varusteet jättää kotiin.

Nurila on 37-vuotias, kahden lapsen perheenisä, jonka aika kuluu töissä ja perheen kanssa puuhatessa. Työmatkat ovat hänen ”omaa aikaansa”. Silloin hän rentoutuu polkemalla lähes makuuasennossa ja kuuntelemalla hevimusiikkia.

Kinneri kulkee sen verran nopeaan tai hitaasti kuin kuljettaja jaksaa polkea, nopeimmat kolmipyöräiset mallit jopa lähemmäs 50 kilometriä tunnissa, mutta Nurila sanoo, että työmatkoilla hänelle riittää noin 30 – 40 kilometrin matkavauhti.

Kovempaa hän ei voisikaan päästä, koska asensi työmatkapyöräänsä viime talvena moottorin ja akun. Niiden noin kahdeksan kilon paino hidastaa vauhtia.

Jos haluaisi lisätä vauhtia, pitäisi Nurilan laihduttaa. Pyörä on jo niin huippuunsa viritetty aerodynamiikan ja keveyden suhteen, että kaikki lisäpaino hidastaa matkantekoa, vaikka se olisi sähköavusteistakin.

Isommalla kinnerillä pystyy kuljettamaan myös yhtä pientä lasta. Nurilan takana istuu kauppareissuilla usein oma nelivuotias poika, jota kiinnostaa traktorit ja lehmät enemmän kuin isin menopeli. Kuva: Anni Ågren

Polkeminen vaatii tietysti hyvää kuntoa, varsinkin talvikeillä, eikä ihan pahimmilla lumisateilla pysty ajamaan. Maavaraa on alle kymmenen senttiä ja märkä lumi saattaa alkaa pakkautua korin ja pyörien väliin.

– Mutta pääsääntöisesti ajan kyllä vuoden ympäri. Ei tule edes kylmä. Poljen talvellakin t-paidassa ja shortseissa. Jos suljen lattian, mun oma lämpö pitää sisätilan lämpimänä ja tulee kuumakin.

– Jengi ihmettelee kun saavun työpaikan pihalle hikisenä ja shortseissa, vaikka ulkona on nollakeli.

Pahimmilla pakkasilla Nurilalla on hanskat kädessä, mutta tuntuu uskomattomalta, että ohuesta ja kevyestä hiilikuidusta tehdyssä kopperossa pysyy lämpimänä.

– Ja paras ominaisuushan tässä on se, että ketjut ja vaihteet pysyvät tuolla korin sisällä siisteinä ja toimivina eikä niitä tarvitse juuri huoltaa.

Kinneriin vaihdetaan myös renkaita kelin mukaan niin kuin muihinkin pyöriin. Nurilalla on käytössä sekä nastat että kitkarenkaat.

Mutta miten on turvallisuuden laita? Moni ei varmasti uskaltautuisi kinnerin rattiin ja ajelemaan rekkojen sekaan pitkin maanteitä, jos sattuisi saamaan siihen tilaisuuden.

– Näissä on kehitetty myös turvallisuutta. Hiilikuitukori jo on melko hyvin suojaava. Turvallisuutta voi myös itse lisätä sillä tavalla, että ajaa autojen seassa loogisesti, Nurila sanoo.

– En pompi siellä tien reunalla esimerkiksi tärinaraidan yli, vaan ajan koko matkan reilusti ajoradan puolella.

Entä muut tienkäyttäjät, miten he suhtautuvat outoon kulkijaan?

– Todella myönteisesti. Huomaan, että ohi ajavista autoista kuvataan ajoani usein. Joskus joku rekka on jäänyt roikkumaan perään, mikä on vähän jännittävä tunne, mutta mitään onnettomuuksia ei ole tähän päivään mennessä sattunut.

– Yksi pappa kerran oikein suuttui ja huusi auton ikkunasta, että ”Tuo on laitton peli!”, ja että tällaisella ei saisi liikenteeseen edes tulla. No, minulla oli pyörässä kamera päällä, koska teen myös pyöräilyvideoita. Sain siitä papan rekisterinumeron ja kävin puhuttelemassa häntä myöhemmin.

Nurila ajaa myös pimeällä. Isomman kinnerin ajovalot saattavat säikäyttää vastaantulijan, mutta toimijan polkijan näkökulmasta hyvin. Kuva: Anni Ågren

Nurilan kinnerivideoita voi seurata osoitteessa saukki.com

PAIKALLISUUTISET

Lue myös >

